

Genesis 2:4-4:26

Genesis 2:4-4:26

(4) Such is the story of heaven and earth when they were created. When the LORD God made earth and heaven— (5) when no shrub of the field was yet on earth and no grasses of the field had yet sprouted, because the LORD God had not sent rain upon the earth and there was no man to till the soil, (6) but a flow would well up from the ground and water the whole surface of the earth— (7) the LORD God formed man from the dust of the earth. He blew into his nostrils the breath of life, and man became a living being. (8) The LORD God planted a garden in Eden, in the east, and placed there the man whom He had formed. (9) And from the ground the LORD God caused to grow every tree that was pleasing to the sight and good for food, with the tree of life in the middle of the garden, and the tree of knowledge of good and bad. (10) A river issues from Eden to water the garden, and it then divides and becomes four branches. (11) The name of the first is Pishon, the one that winds through the whole land of Havilah, where the gold is. (12) (The gold of that land is good; bdellium is there, and lapis lazuli.) (13) The name of the second river is Gihon, the one that winds through the whole land of Cush. (14) The name of the third river is Tigris, the one that flows east of Asshur. And the fourth river is the Euphrates. (15) The LORD God took the man and placed him in the garden of Eden, to till it and tend it. (16) And the LORD God commanded the man, saying, “Of every tree of the garden you are free to eat; (17) but as for the tree

בראשית ב' ד'-ד' כ"ו

(ד) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם
ביום עשות יהוה אלהים ארץ ושמים: (ה)
וכל אשׁי השדה טרם יהיה בארץ
וכל עשב השדה טרם יצמח כי לא המטיר
יהוה אלהים על הארץ ואדם אין לעבד
את האדמה: (ו) ואד יעלה מן הארץ
והשקה את כל פני האדמה: (ז) וייצר
יהוה אלהים את האדם עפר מן האדמה
ויפח באפיו נשמת חיים ויהי האדם לגוף
חיה: (ח) וישׁע יהוה אלהים גן בעדן מקדם
בישׁם שם את האדם אשר יצר: (ט) ויצמח
יהוה אלהים מן האדמה כל עץ נחמד
למראה וטוב למאכל ועץ החיים בתוך הגן
ועץ הדעת טוב ורע: (י) ונהר יצא מעדן
להשקות את הגן ומשם יפרד והיה
לארבעה ראשים: (יא) שם האחד פישון
הוא הסובב את כל ארץ החוילה אשר נשם
הנהב: (יב) ונהב הארץ הוא טוב לשם
הבדלח ואבו השם: (יג) ושם הנהר השני
גיון הוא הסובב את כל ארץ כוש: (יד)
ושם הנהר השלישי חזקל הוא ההלך
קדמת אשׁור ונהר הרביעי הוא פרתי: (טו)
ויקח יהוה אלהים את האדם ויבנהו
בגן עדן לעבדה ולשמרה: (טז) ויצו יהוה
אלהים על האדם לאמר מכל עץ הגן אכל
תאכל: (יז) ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל
ממנו כי ביום אכלך ממנו מות תמות: (יח)
ויאמר יהוה אלהים לא טוב היות האדם
לבו אעשה לו עזר כנגדו: (יט) ויצר יהוה

of knowledge of good and bad, you must not eat of it; for as soon as you eat of it, you shall die.” (18) The LORD God said, “It is not good for man to be alone; I will make a fitting helper for him.” (19) And the LORD God formed out of the earth all the wild beasts and all the birds of the sky, and brought them to the man to see what he would call them; and whatever the man called each living creature, that would be its name. (20) And the man gave names to all the cattle and to the birds of the sky and to all the wild beasts; but for Adam no fitting helper was found. (21) So the LORD God cast a deep sleep upon the man; and, while he slept, He took one of his ribs and closed up the flesh at that spot. (22) And the LORD God fashioned the rib that He had taken from the man into a woman; and He brought her to the man. (23) Then the man said, “This one at last Is bone of my bones And flesh of my flesh. This one shall be called Woman, For from man was she taken.” (24) Hence a man leaves his father and mother and clings to his wife, so that they become one flesh. (25) The two of them were naked, the man and his wife, yet they felt no shame. (1) Now the serpent was the shrewdest of all the wild beasts that the LORD God had made. He said to the woman, “Did God really say: You shall not eat of any tree of the garden?” (2) The woman replied to the serpent, “We may eat of the fruit of the other trees of the garden. (3) It is only about fruit of the tree in the middle of the garden that God said: ‘You shall not eat of it or touch it, lest you die.’” (4) And the serpent said to the woman, “You are not going to die, (5) but God knows that as soon as you eat of it your eyes will be opened and you will be like divine beings who know good and bad.” (6) When the woman saw that the tree was good for eating and a delight to the eyes, and that the tree was desirable as a source of wisdom, she took of its fruit and ate. She also gave some to her husband, and he ate. (7) Then the eyes of both of them were

אלהים מוֹהֲאֲדָמָה כָּל־תֵּיט הַשָּׂדֶה וְאֵת כָּל־עוֹף הַשָּׁמַיִם וַיְבֵא אֶל־הָאָדָם לְרְאוֹת מִה־יִּקְרָא־לּוֹ וְכָל־אֲשֶׁר יִקְרָא־לּוֹ הָאָדָם גִּפְשׁ תִּיהֶּה הוּא שְׁמוֹ: (כ) וַיִּקְרָא הָאָדָם שְׁמוֹת לְכָל־הַבְּהֵמָה וְלַעוֹף הַשָּׁמַיִם וּלְכָל־תֵּיט הַשָּׂדֶה וּלְאֲמָצָא עֹזֵר כְּנֻגְדּוֹ: (כא) וַיִּפֹּל יְהוָה אֱלֹהִים | תְּרַדְמָה עַל־הָאָדָם וַיִּישָׁן וַיִּלָּח אַחַת מִצְלַעֹתָיו וַיִּסְגֵּר בָּשָׂר תַּחַתְּנָה: (כב) וַיִּכְּן יְהוָה אֱלֹהִים | אֶת־הַצֶּלַע אֲשֶׁר־לָקַח מִן־הָאָדָם לְאִשָּׁה וַיְבַאֶהָ אֶל־הָאָדָם: (כג) וַיֹּאמֶר הָאָדָם זֹאת הַפֶּעַם עָצָם מִעֲצָמַי וּבָשָׂר מִבְּשָׁרִי לְזֹאת יִקְרָא אִשָּׁה כִּי מֵאִישׁ לָקַחְתָּהּ זֹאת: (כד) עַל־כֵּן יִעֲזֹב־אִישׁ אֶת־אָבִיו וְאֶת־אִמּוֹ וַיִּדְבַּק בְּאִשְׁתּוֹ וְהֵיוּ לְבָשָׂר אֶחָד: (כה) וַיִּהְיוּ שְׁנֵיהֶם עֶרְוָמִים הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ וְלֹא יִתְבַּשְׂשׁוּ: (א) וַהֲנַחֵשׁ הָיָה עָרוֹם מִכָּל־תֵּיט הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר אֶל־הָאִשָּׁה אַף כִּי־אָמַר אֱלֹהִים לֹא תֹאכְלוּ מִכָּל־עֵץ הַגָּן: (ב) וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה אֶל־הַנְּחָשׁ מִפְּרִי עֵץ־הַגָּן נֹאכַל: (ג) וּמִפְּרִי הָעֵץ אֲשֶׁר בְּתוֹד־הַגָּן אָמַר אֱלֹהִים לֹא תֹאכְלוּ מִמֶּנּוּ וְלֹא תִגְעוּ בּוֹ פֶּן־תָּמּוּתוּן: (ד) וַיֹּאמֶר הַנְּחָשׁ אֶל־הָאִשָּׁה לֹא־מוֹת תָּמּוּתוּן: (ה) כִּי יִדַּע אֱלֹהִים כִּי בְיוֹם אֲכַלְכֶם מִמֶּנּוּ וּנְפַקְחוּ עֵינֵיכֶם וְהִייתֶם כַּאֱלֹהִים יֹדְעֵי טוֹב וָרָע: (ו) וַתֵּרָא הָאִשָּׁה כִּי טוֹב הָעֵץ לְמֹאכָל וְכִי תֹאנֶה־הוּא לְעֵינָיִם וַנְּחַמֵּד הָעֵץ לְהַשְׁכִּיל וַתִּקַּח מִפְּרִיו וַתֹּאכַל וַתִּתֵּן גַּם־לְאִישָׁהּ עִמָּה וַיֹּאכַל: (ז) וַתִּפְקַחְנָה עֵינֵי שְׁנֵיהֶם וַיִּדְעוּ כִּי עִירְמָם הָם וַיִּתְפָּרוּ עָלֶיהָ תֹאנֶה וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם חִגְרֹת: (ח) וַיִּשְׁמְעוּ אֶת־קוֹל יְהוָה אֱלֹהִים מִתְּהִלָּה בְּגַן לְרוֹם הַיּוֹם וַיִּתְחַבֵּא הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ מִפְּנֵי יְהוָה אֱלֹהִים בְּתוֹד עֵץ הַגָּן: (ט) וַיִּקְרָא יְהוָה אֱלֹהִים אֶל־הָאָדָם וַיֹּאמֶר לוֹ אַיִּכָּה: (י) וַיֹּאמֶר אֶת־קוֹלִי שָׁמַעְתִּי בְּגַן וַאֲנִי כִּי־עִירַם אָנֹכִי וְאַחַבָּא: (יא) וַיֹּאמֶר מִי הִגִּיד לָךְ כִּי עִירַם אָתָּה הַמֹּדֵעַץ אֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ

opened and they perceived that they were naked; and they sewed together fig leaves and made themselves loincloths. (8) They heard the sound of the LORD God moving about in the garden at the breezy time of day; and the man and his wife hid from the LORD God among the trees of the garden. (9) The LORD God called out to the man and said to him, "Where are you?" (10) He replied, "I heard the sound of You in the garden, and I was afraid because I was naked, so I hid." (11) Then He asked, "Who told you that you were naked? Did you eat of the tree from which I had forbidden you to eat?" (12) The man said, "The woman You put at my side—she gave me of the tree, and I ate." (13) And the LORD God said to the woman, "What is this you have done!" The woman replied, "The serpent duped me, and I ate." (14) Then the LORD God said to the serpent, "Because you did this, More cursed shall you be Than all cattle And all the wild beasts: On your belly shall you crawl And dirt shall you eat All the days of your life. (15) I will put enmity Between you and the woman, And between your offspring and hers; They shall strike at your head, And you shall strike at their heel." (16) And to the woman He said, "I will make most severe Your pangs in childbearing; In pain shall you bear children. Yet your urge shall be for your husband, And he shall rule over you." (17) To Adam He said, "Because you did as your wife said and ate of the tree about which I commanded you, 'You shall not eat of it,' Cursed be the ground because of you; By toil shall you eat of it All the days of your life: (18) Thorns and thistles shall it sprout for you. But your food shall be the grasses of the field; (19) By the sweat of your brow Shall you get bread to eat, Until you return to the ground— For from it you were taken. For dust you are, And to dust you shall return." (20) The man named his wife Eve, because she was the mother of all the living. (21) And the LORD God made

לבלתי אכל-ממנו אכלת: (יב) ויאמר האדם
האשה אשר נתת עמלי הוא נתנה-לי
מן-העץ ואכל: (יג) ויאמר יהוה אלהים
לאשה מה-זאת עשית ותאמר האשה הנחש
השיאני ואכל: (יד) ויאמר יהוה אלהים ו
אל-הנחש כי עשית זאת ארור אתה
מכל-הבהמה ומכל תנין השדה על-גחונך
תלך ועפר תאכל כל-ימי תייד: (טו) ואיכה
ו אשית בינה ובין האשה ובין ורעה ובין
ורעה הוא ישופך ראש ואתה תשופנו
עקב: (טז) (טז) אל-האשה אמר הרבה
ארבה ועצבונה והרבה בעצב תלדי בנים
ואל-אישך תשוקתו והוא ימשל-בך: (טז)
(יז) ולאדם אמר כי-שמעתי לקול אשתי
ותאכל מן-העץ אשר צויתיה לאמר לא
תאכל ממנו ארורה האדמה בעבורך
בעצבון תאכלנה כל ימי תייד: (יח) וקוץ
וודור תצמיח לה ואכלת את-עשב השדה:
(יט) בזעת אפיה תאכל לחם עד שובך
אל-האדמה כי ממנה לקחת כי-עפר אתה
ואל-עפר תשוב: (כ) ויקרא האדם נשם
אשתו תנה כי הוא היתה אם כל-חיי: (כא)
ויעש יהוה אלהים לאדם ולאשתו כתנות
עור וילבשם: (כב) (כב) ויאמר ו יהוה
אלהים הן האדם הנה פאחד ממנו לדעת
טוב ורע ועתה ו פורישלח ידו ולקח גם
מעץ הסים ואכל ותי לעלם: (כג) וישלחהו
יהוה אלהים מגן-עדן לעבל את-האדמה
אשר לקח משם: (כד) ויגרש את-האדם
וישכן מקדם לגן-עדן את-הכרבים ואת
להט החרב המתהפכת לשמר את-דרך עץ
החיים: (טו) (טז) והאדם ידע את-תנה אשתו
ותהר ותלד את-ליו ותאמר קניתי איש
את-יהוה: (טז) ותסף ללדת את-אחיו
את-הבל ויהי-הבל רעה צאן וליו הנה עבד
אדמה: (טז) ויהי מקץ ימים ויבא ליו מפרי
האדמה מנחה ליהוה: (טז) והבל הביא
גם-הוא מבכרות צאנו ומחלבהו וישע יהוה

garments of skins for Adam and his wife, and clothed them. (22) And the LORD God said, "Now that the man has become like one of us, knowing good and bad, what if he should stretch out his hand and take also from the tree of life and eat, and live forever!" (23) So the LORD God banished him from the garden of Eden, to till the soil from which he was taken. (24) He drove the man out, and stationed east of the garden of Eden the cherubim and the fiery everturning sword, to guard the way to the tree of life. (1) Now the man knew his wife Eve, and she conceived and bore Cain, saying, "I have gained a male child with the help of the LORD." (2) She then bore his brother Abel. Abel became a keeper of sheep, and Cain became a tiller of the soil. (3) In the course of time, Cain brought an offering to the LORD from the fruit of the soil; (4) and Abel, for his part, brought the choicest of the firstlings of his flock. The LORD paid heed to Abel and his offering, (5) but to Cain and his offering He paid no heed. Cain was much distressed and his face fell. (6) And the LORD said to Cain, "Why are you distressed, And why is your face fallen? (7) Surely, if you do right, There is uplift. But if you do not do right Sin couches at the door; Its urge is toward you, Yet you can be its master." (8) Cain said to his brother Abel ... and when they were in the field, Cain set upon his brother Abel and killed him. (9) The LORD said to Cain, "Where is your brother Abel?" And he said, "I do not know. Am I my brother's keeper?" (10) Then He said, "What have you done? Hark, your brother's blood cries out to Me from the ground! (11) Therefore, you shall be more cursed than the ground, which opened its mouth to receive your brother's blood from your hand. (12) If you till the soil, it shall no longer yield its strength to you. You shall become a ceaseless wanderer on earth." (13) Cain said to the LORD, "My punishment is too great to bear! (14) Since You have banished me this day from the soil, and I must avoid

אֶל־הַקֵּץ וְאֶל־מִנְחָתוֹ: (ה) וְאֶל־קִינוֹ
וְאֶל־מִנְחָתוֹ לֹא שָׁעָה וַיִּחַר לְקִינוֹ מְאֹד וַיִּפְלֹ
פָּנָיו: (ו) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־קַיִן לָמָּה חָרָה לְךָ
וְלָמָּה נִפְלֹו פָּנֶיךָ: (ז) הֲלוֹא אִם־תֵּיטִיב שְׂאֵת
וְאִם לֹא תֵיטִיב לִפְתַּח חַטָּאת רֹבֵץ וְאֵלֶיךָ
תִּשׁוּקָתוֹ וְאַתָּה תִּמְשָׁל־בּוֹ: (ח) וַיֹּאמֶר קַיִן
אֶל־הַקֵּץ אֶחָיו וַיְהִי בִּהְיוֹתָם בַּשָּׂדֶה וַיִּקֶּם
קַיִן אֶל־הַקֵּץ אֶחָיו וַיַּהַרְגֵהוּ: (ט) וַיֹּאמֶר
יְהוָה אֶל־קַיִן אֵי הַקֵּץ אַתָּה וַיֹּאמֶר לֹא
יָדַעְתִּי הֲשֹׁמֵר אַתָּה אֲנִי: (י) וַיֹּאמֶר מָה
עָשִׂיתָ קוֹל דְּמֵי אֶחָיִךְ צֹעֲקִים אֵלַי
מִן־הָאֲדָמָה: (יא) וְעַתָּה אָרִיר אֹתָהּ
מִן־הָאֲדָמָה אֲשֶׁר פָּצְתָה אֶת־פִּיהָ לְקַחַת
אֶת־דְּמֵי אֶחָיִךְ מִיָּדְךָ: (יב) כִּי תַעֲבֹד
אֶת־הָאֲדָמָה לֹא־תִסְפֵּף תִּתֵּן־לָהּ גֵּעַ וְגַד
תִּהְיֶה בְּאֶרֶץ: (יג) וַיֹּאמֶר קַיִן אֶל־יְהוָה גְּדוֹל
עוֹנֵי מִנְשָׂא: (יד) הֵן גִּרַשְׁתָּ אֹתִי הַיּוֹם מֵעַל
פְּנֵי הָאֲדָמָה וּמִפְּנֵיךָ אֶסְתַּר וְהָיִיתִי גֵעַ וְגַד
בְּאֶרֶץ וְהָיָה כָּל־מִצְאֵי יְהַרְגֵנִי: (טו) וַיֹּאמֶר
לּוֹ יְהוָה לָכֵן כָּל־הַרֹג קַיִן שְׂבָעֵתִים יִקֶּם
וַיִּשֶׂם יְהוָה לְקַיִן אוֹת לְבִלְתִּי הַכּוֹת־אֹתוֹ
כָּל־מִצְאָו: (טז) וַיֵּצֵא קַיִן מִלְּפָנֵי יְהוָה וַיֵּשֶׁב
בְּאֶרֶץ־נֹד קַדְמַת־עֵדֶן: (יז) וַיִּדַע קַיִן
אֶת־אִשְׁתּוֹ וַתֵּהָרַ וַתֵּלֶד אֶת־חַבְנֹוֹ וַיְהִי בְּנָה
עָיִר וַיִּקְרָא שְׁם הָעָיִר כְּשֵׁם בְּנוֹ חַבְנֹוֹ: (יח)
וַיִּגְדַּל לְחַנּוּף אֶת־עַיִרָד וְעַיִרָד יָלַד
אֶת־מְחוּיָאֵל וּמְחוּיָאֵל יָלַד אֶת־מְתוּשָׁאֵל
וּמְתוּשָׁאֵל יָלַד אֶת־לָמֹךְ: (יט) וַיִּקְחֻ־לוֹ לְמָדָה
שְׁתֵּי נָשִׁים שֵׁם הָאֶחָת עֵדָה וְשֵׁם הַשֵּׁנִית
צִלְהָ: (כ) וַתֵּלֶד עֵדָה אֶת־יִבְלָה הִוא הִלְהָ אֲבִי
יֵשֶׁב אֱהֵל וּמְקַנָּה: (כא) וְשֵׁם אֶחָיו יוֹבְלָה הִוא
הִלְהָ אֲבִי כָל־תַּפְשׁ כְּנֹזַר וְעוֹגָב: (כב) וְצִלְהָ
גַם־הִוא יָלְדָה אֶת־תּוֹבֵל קַיִן לִטָּשׁ כָּל־חַרָשׁ
נְחָשֶׁת וּבְרָגֵל וְאַחֹת תּוֹבֵל־קַיִן גַּעְמָה: (כג)
וַיֹּאמֶר לָמֹךְ לְנָשָׁיו עֵדָה וְצִלְהָ שְׁמַעַן קוֹלִי
נָשִׁי לָמֹךְ הֵאֲזִינָה אִמְרָתִי כִּי אִישׁ הִרְגִיתִי
לִפְצָעִי וַיִּגְדַּל לְחַבְרָתִי: (כד) כִּי שְׂבָעֵתִים
יִקֶּם־קַיִן וְלָמֹךְ שְׂבָעִים וְשָׁבָעָה: (כה) וַיִּדַע

Your presence and become a restless wanderer on earth—anyone who meets me may kill me!” (15) The LORD said to him, “I promise, if anyone kills Cain, sevenfold vengeance shall be taken on him.” And the LORD put a mark on Cain, lest anyone who met him should kill him. (16) Cain left the presence of the LORD and settled in the land of Nod, east of Eden. (17) Cain knew his wife, and she conceived and bore Enoch. And he then founded a city, and named the city after his son Enoch. (18) To Enoch was born Irad, and Irad begot Mehujael, and Mehujael begot Methusael, and Methusael begot Lamech. (19) Lamech took to himself two wives: the name of the one was Adah, and the name of the other was Zillah. (20) Adah bore Jabal; he was the ancestor of those who dwell in tents and amidst herds. (21) And the name of his brother was Jubal; he was the ancestor of all who play the lyre and the pipe. (22) As for Zillah, she bore Tubal-cain, who forged all implements of copper and iron. And the sister of Tubal-cain was Naamah. (23) And Lamech said to his wives, “Adah and Zillah, hear my voice; O wives of Lamech, give ear to my speech. I have slain a man for wounding me, And a lad for bruising me. (24) If Cain is avenged sevenfold, Then Lamech seventy-sevenfold.” (25) Adam knew his wife again, and she bore a son and named him Seth, meaning, “God has provided me with another offspring in place of Abel,” for Cain had killed him. (26) And to Seth, in turn, a son was born, and he named him Enosh. It was then that men began to invoke the LORD by name.

אָדָם עוֹד אֶת-אִשּׁוֹ וַתֵּלֶד בֶּן וַתִּקְרָא
אֶת-שְׁמוֹ שֵׁת כִּי שָׁת-לִי אֱלֹהִים זָרַע אַחֲרַי
תַּחַת הַכֶּלֶל כִּי הָרַגוּ קַיִן: (כו) וּלְשֵׁת גַּם-הוּא
יָלַד-בֶּן וַיִּקְרָא אֶת-שְׁמוֹ אֶנוֹשׁ אֵז הַיּוֹסֵף
לְקָרָא בְּשֵׁם יְהוָה: (פ)

